

Venies del Món del Cinema

Venies sempre del món del cinema, aigua als dits, homenatge a les flors per al perfil renovat del rostre. Entre les cuixes, fragància neta de roba interior, llum de diafragma, dispositius d'un plaer inalterable, bell com l'instant agafat al vol tèrbol de coloms. Fores, Marie-Hélène, la impressió primera del dia, de la nit absoluta. De la sang. També del fil del fum després d'una tarda que omplírem de fotos, imatges, seqüències, viatges cap a l'interior de la pell, al costat d'un cor neuràlgic, sintètic. Plàstic i textura. Text i context. Abans, en la llegenda de temps i d'un univers, s'alterava sovint la teva llum de l'ull, el cercle s'obria cap a la simfonia d'arbres i pinedes. L'escalfor del sexe -altra volta la sang poderosa- transformava les meves lectures. Llavors, anàlisi de les mans, dels seus signes i dibuixos. Les interpretacions esotèriques, l'àmbit ingràvid, incapaç de desgravar cap mena de centau de níquel. Venies sempre del món del cinema i el goig era la túnica sagrada, espases magnètiques, canons de Navarone, desdejunis a Can Tiffany's, vi i roses amb una patètica, degradada Lee Remick... Perquè de la Marlene en parlarem més endavant, quan el llibre, tot el llibre, clausuri el desgavell d'un llarg mur de tenebra. Marie-Hélène, activista de vagues i drogues al sud de Nova Zelanda, flor de tendresa oberta als somnis i als ocells que li clouen la mirada... i t'estimava amb la seda i el cotó, amb el reflex de la mirada i de l'horitzó de punts, taques sobre el cel, minuts palpables, irrepetibles. Venies del món del cinema i et preparava sempre el cafè poc ensucrat, amb aquella cafetera antiga que mai fou comprada a Venècia, la quietud perfecta de la casa al puig, vora la mar. S'evocava el batec, la remor de les passes, la cridòria dels veïnats lluitant per posar la primera o la segona cadena de televisió, tant se val. La carta entre parèntesis, l'anell de la boda, les arracades d'or i camperoles, al fons, el piano, fluir de rius i pluges, desencadenament de melodies i Cole Porter a l'amplada final de la Pennsylvania Avenue.

Venies, Marie-Hélène, del món del cinema.

Toni Roca

T

Ò

Si sabés qui és
us parlaria del meu déu
-perquè no m'entenguéssiu, malgrat tot:
avui Déu i Charlot s'assemblen molt.

T

Ah quins temps aquells,
quan els llavis no gosaven el seu nom
o feia el sol de déu magnífic!
Quan era déu l'escarabat piloter,
una esfínx o una quimera al costat
d'una donzella nua de somriure plàcid
i cos gràcil, quasi no de pedra...

E

Qui diu que no hi ha déu?
N'hi ha més que no estrelles, més que poetes dolents!
Però són pobres déus anònims, déus de taifes,
acorralats, esborradissos, catalans,
déus de *flirt*, per un sol dia, portàtils,
de paret, de butxaca, de polsera...

M

I déus vinguts a menys, amb dos o tres fidels només,
amb quatre gats o beates negres malastrugues,
déus despòtics, orgànics, tirans malgrat la lletra,
feudals, que escanyen encara, mentre poden...

Algun dia us diré
que el meu déu és la paraula.
Paraula de déu.

Isidor Mari